

LAIVAS

No. 50. Metai X

Gruodžio-Dec. 6, 1930



RSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

II. ADVENTO SEKMADIENIS.

L e k c i j a .

ROM. 15, 4—13.



BROLIAI: visa, kas tik yra parašyta, parašyta mums pamokinti, kad mes kantrumu ir Rašto pagoda turėtumėm vilties. Kant-rybės gi ir paguodos Dievas te-
duodie jums turėti vienokius jausmus kits į kitą, sekant Jėzum Kristum, kad vienširdžiai viena burna garbintumėte Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą.

Todel priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė Dievo garbei. Nes aš sakau, jog Jėzus Kristus pasidarė apipiaustymo tarnas del Dievo tiesos, kad būtų patvirtinti žadėjimai tėvams, ir kad pagonys garbintų Dievą del gailastingumo, kaip parašyta. Todel aš išpažinsiu tavo vardui. Vėl Raštas sako: Linksminkitės, pagonys, draug su jo tauta! Ir vėl: Girkite, visi pagonys, Viešpatį ir garbinkite jį, visos tautos! Vėl Izaijas sako: Ateis Iėsės šaknis, tas kurs kelsis viešpatauti pagonims; jame pagonys turės vilties. Vilties Dievas tepripildai jus visokio džiaugsmo ir ramybės tikėjime, kad šven-

E v a n g e l i j a

MATO 11, 2—10.



ANUO metu Jonas, kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus, siuntė du iš savo mokytinių ir jam sakydino: Tu esi tasai, kurs turi ateiti ar mes kito laukiame? Jėzus atsakydamas jiems tarė: Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę: Aklieji regi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji pagydomi, kurtiniai girdi, mirusieji keliasi, beturčiams skelbiama Evangelija, ir palaimintas, kas manimi nepasipiktins. Jiems gi nueinant Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: Ko išėjote į tyrus pamatyti? Ar vėjo supamos nendrės? Bet ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais rūbais vilkinčio žmogaus? Štai, tie, kurie švelnius rūbus dėvi, yra karalių namuose. Bet ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip; sakau jums, ir daugiau negu pranašo. Nes jis yra tasai, apie kurį parašyta: Štai aš siunčiu tavo akyvaizdoje savo angelą, kursai ties tavim taisys tau kelią.

tosios Dvasios galybe jus gausiai turėtumėte vilties.

Užsakykite "LAIVĄ" Savo Giminėms Į Lietuvą

Šv. Tėvo, Pijaus XI, Mintin.

Šv. Tėvas, Pijus XI, atsižvelgdamas į katalikų reikalus šioje gadynėje, pamatė didelį "katalikiškos akcijos" reikalingumą. Ši akcija turi apimti įvairiausias visuomeninio gyvenimo šakas. Tam reikalinga daug jėgų. Del to Šv. Tėvas atsišaukė ne tik į dvasiškiją, kad ji tą darbą dirbtų, bet ir į pasaulionis žmones, katalikus, kad jie visi susispiestų į katalikiškas organizacijas ir draugijas ir varytų "katalikiškąją akciją", vadovaujant dvasiškijai.

Jo pramatyta, kad pasaulionys katalikai, itin, mokytojai, gali būti žymiausi, toje akcijoje darbuotojai.

Šv. Tėvas taip pat smarkiai pagyrė pasaulionių misijonieriaivimą.

Katalikiškoji Akcija įsisiubavo visur. Neatsiliko nuo kitų ir lietuviai. Lietuvoje lietuviai katalikai, nežiūrint net valdžios kliudymų, smarkiai susiorganizavo ir veikia. Amerikos lietuvių katalikų tarpe pasirodo daug surembėjimo. Jų daugelis užsikrėtė materijalizmo dvasia ir pasidarė pilni savimylės. Jie žiūri, kad tik jų asmenims būtų gera, o apie visuomenę jiems ne galvoje. Jie šiaip taip dar pildo tikėjimo pareigas, bet nemato reikalo prisidėti, kad Kristaus karaliavimas platintųsi, užvaldant daugiau protų ir širdžių tikėjimui ir Dievui.

Skaidu žiūrėti į tokius katalikus ir ilgu laukti kol jų širdys pajus savyje daugiau Dievo ir artimo meilės ir sukrus tais kilniais jausmais.

—o—

Daug žmonių žiūri į Ispaniją iš aukšto. Ją skaito tamsia ir atsilikusia. Galimas daiktas, kad ji atsilikus nuo Amerikos turtuose ir patogumuose. Bet ji pralenkė savo dvasia ir žmonių gyvenimo tikslo žinojimu Ameriką ir daug

kitų šalių. Ji daugelį metų pirmiau pradėjo veikti Šv. Tėvo Pijaus XI, mintin. Ką kiti katalikai ima dabar vykdyti, Ispanija tai jau turi.

Ji suprato, kaip tikėjimui, Bažnyčiai ir žmonijai yra svarbūs dori, kilnūs, šviesūs katalikai mokytojai. Tą geradarybę ji pasirūpino duoti Ispanijos katalikams.

Šiomet Ispanijos visuomenė susilaukė 27 mokytojų, kuriuos kaip pirmuosius savo vaisius, davė "Del Divino Maestro" Įstaiga.

Ją įsteigė Madride keturi metai atgal arkivyskupas Leopoldas Eijo y Garay. Vyskupui tą mintį kvėpė jo motinos atmintis. Ji, pirm pagimdysiant sūnų, pašventė jau jį Švenč. Panai Marijai. Jos prašė, kad gimęs sūnus būtų kunigas arba mokytojas. Ta ispanė moteris matė kataliko mokytojo pašaukimo didybę ir kilnumą. Ji matė, kokios didelės naudos jis gali žmonėms padaryti. Dėl ir troško, kad jos sūnus būtų jei ne kunigas, tai mokytojas.

Jos sūnus liko kunigas ir net vyskupas. Jis įvykdė motinos troškimą. Jis susirūpino išauklėti mokytojų, kokių troško regėti jį patį jo motina.

Vyskupas pastatydino gražų ir puikioje vietoje kandidatams į mokytojus bendrabutį. Bendrabučio rūmai stovi ant šv. Vincento kalnelio netoli nuo valdiškosios mokytojų seminarijos. Juos puošia palmių medžiai, visokiausios gėlės, įvairiausi krūmai. Oras gryniausias ir daug saulės šviesos. Tuose rūmuose gyvena katalikai studentai. Jie lanko valdiškąją mokyklą, kurioje semia reikalingą mokytojams mokslą. Bendrabutyje jie auklėjami — pratinami prie drausmingo, tvarkingo gyvenimo, lavinami įvairiose katalikiškosios akcijos

šakose, įgilinami į nuodugnų pažinimą tikėjimo ir pratinami naudotis sakramentais, kaip dieviškosios malonės ir pagalbos versmėmis.

Bendrabutyje yra didelis knygynas, graži koplyčia ir visoki sveikatingumo įtaisymai.

Čia labai svarbu pastebėti, kad ta įstaiga tarnauja daugiausia neturtingi, nepiniginų tėvų vaikams. Jiems pragyvenimas bendrabutyje kainavo 4 pesetas kasdien. Dabar ta kaina pusiau sumažinta. Kiti dar mažiau moka.

Jau apie 400 studentų šiemet yra tame bendrabutyje. Kitais metais išeis į žmones dirbti jau 27 kaip šiemet, bent du kartu daugiau. Nors studentai klauso pamokų mokytojų seminarijoje, bet yra mokytojų bendrabutyje, kurie padeda suprasti viešiasias pamokas. Be to šie mokytojai gelbsti studentams įgyti

įvairių platesnių žinių, negu jų suteikia valstybinė mokykla.

Bendrabutyje nepamirštama ir fizinis kūno lavinimas. Yra suorganizuota įvairių sporto ir atletikos kuopų.

Šiemet bus įkurta "alumnų" organizacija ir jiems bus siuntinėjamas bendrabučio mėnesinis laikraštis, kuris nuo latos riš išėjusius iš bendrabučio ir neleis jiems pamiršti tos įstaigos.

Vyskupas įkūrė tą įstaigą, atsižvelgdamas į Bažnyčios ir Valstybės gerovę. Jam pagalbon atėjo Don Isidro Almazon, garsus pedagogas ir visuomenės darbuotojas. Jo dėka ta įstaiga tapo pirmąją ir kultūros centru.

Ji pirmąją įstaigą ne vien dėl to, kad teikia tinkamiausią auklėjimą, bet ir dėl to, kad rengia "profesionalus auklėtojus."

—o—

GYVOJI DUONA.

*"Aš esmi gyvoji duona...
Jei kas valgytų tos duonos
gyvens per amžius."* (Luk.)

Aukščiausias, Gyvybės Davėjas įdiegė mumysna neužgesinamą troškimą gyventi. Todėl baimė yra mirtis kiekvienam. Bet dar baisesnė baimė žydinčiam jaunimui. Miela gyventi visiems. Bet jaunuolis juda, kruta, auga, klestėja — gyvena ypatingai.

Tik, katalikas jaunuolis neprivalo užmiršti esant dvejetainį gyvenimą: laikinąjį ir amžinąjį. Be šio antrojo ir pirmasis neturi jokios prasmės. Ir antraip, turint galutinuoju tikslu amžinybę, amžinąjį dvasios gyvenimą. Būtų daugiau neg neprotinga, pasinerti čia žemėje vien kūno reikaluose. Protas ir sąžinė, per aškiei, jaunuoli, tau sako: švencčiausia kiekvieno pa-

reiga yra pirmoje eilėje rūpintis nemarios sielos reikalais ir jųjų linkon kreipti visą kas laikina; būtina priedermė sielą auklėti, stiprinti, puošti, žodžiu kuo rūpestingiau rengti ją amžinybei.

Tą taip aiškų vaizdą turint prieš save, jaunuoli, kaip malonu yra girdėti Kristų į mus sakantį pradžioj minėtus, pilnus suraminimo žodžius: "Aš esmi gyvoji duona... Jei kas valgytų tos duonos gyvens per amžius..."

Ar gi dar dvejosime?! Norime gyventi, trokštame kas mūs dvasia, nerami siela gyventų pilnuoju, tikruoju gyvenimu, mums svarbu, kad ji pasiliktu per amžius. Tad reikia kuo dažniau maitintis "GYVAJA DUONA," o nenumirsime per amžius!

Vinculij Petras.

Kristus Ir Gyvenimas.

Kam teko plaukti jūromis į tolimas šalis, tas galėjo patirti paslaptinę jūrų didybę, begalybę. Aplinkui visur vanduo, nesimato nei žemės, nei gyvo daiktelio, tik tavo laivas, lyg maža dulkelė skrieja per begalybę. Panašiai yra ir su tuo, kuris paskaito bent kokią Evangelijos mintį ir į ją įsigilina; toksai prieš save pajunta pasaulį be galo, be krašto. Dažomi ir įvairių nepastovių sistemų mėtomi, mes noriai kreipiamės prie Evangelijos ramybės, lyg į moralinį uostą, kame tvirtai įleistumė gyvenimo inkarą.

Evangelija mums padeda, mus išgano.

Asmenų vertybė, ar tautų dvasios sveikata, parėina nuo to, kaip jų pildoma Evangelijos dėsniai. Kiekvienas Jėzaus žodis yra šviečias ir atidengias tiesą. Kiekvienas Evangelijos posakis yra pernešęs mėginimus ir maitinęs sielas. Aplink Evangelijos žodžius yra sukaupta moralė žmonijos pažanga, panašiai kaip apie senovės tvirtoves — pilis — žmonių butai.

Gyvenimas be Evangelijos nesudaro jokios pažangos, bet priešingai, reiškia sugrižti dvidešimts amžių atgal — nuo Kristaus, nuo žmoniškumo.

Su Kristumi viskas gyvuoja, bet be jo viskas virsta griūvėsiais. Mes jau turim pakankamai mėginimų: vienas buvęs laisvų pažiūrų asmuo yra teisingai pasakęs: "Teškokit Jo, kadangi be Jo nieko gero nėra." Kristus yra vienintėlis tikras kelias.

Gyvenimo prasmės teisingas rišimas te yra vienas tikras, būtent tas, kurį Kristus paliko Evangelijoje, ir daugelį netikrų, kurie remias: žemišku pasitenkinimu, turtu, garbe, protu.

Vis dėl to sunku iš širdies išrauti tas keturias šaknis, kuriomis remias netikras gyvenimo problemos rišimas. Tačiau E-

vangelija jas užviešpatauja, ji sveiką elementą išvalo, praplečia; ji trukumus, klaidas ištaiso. Tiesa, jų pajėga pasilieka, bet Evangelija jas priverčia tarnauti aukštesniam tikslui.

Norime džiaugsmų?

Kristus yra juos pažadėjęs, tačiau netokių, kurie žmogų pažemintų ir ne tokių džiaugsmų, kurie greit pranyksta, kurie tarnautų mūsų žemiems polinkiams, bet pilnutinio, tikro džiaugsmo.

Norime turtų?

Kristus paniekino žemiškųjų turtų troškimą, palygindamas dangaus karalystės turtams: "Dangaus karalystė panaši paslėptam lauke turtui" (Šv. Mat. XIII, 44). Talentų palyginimas mokina būti išmintingais pirkliais. Jis pasinaudoja tuomi mūsų prie turtų palinkimu ir iššaukia mummyse, daug aukštesnių, moralių turtų meilę.

Norime garbės?

Kristus mus lyg papeikia, kad permažai ją įvertinam. Reikalinga esą save gerbti aukščiausiam laipsnyje, kad užėmus nepalyginamai aukštesnę garbę dangaus karalystėje. Šventieji tą garbę surado nušėminime, o Dievas jiems atlygino iškeldamas juos net ant altorių.

Norime būti mokytais?

Kristus mus mokina mokslų mokslo: gerai gyventi ir gerai mirti. Palyginkit galvočių, kuris nėra girdėjęs Evangelijos, su vargše tarnaitė, kuri ją pažįsta. Jis mokinas, studijuoja, ir paskui padaro didžiausią kvailybę, — pražudo savo sielą. Ji, — vargšė tarnaitė, — priešingai: nors ji nepažįsta nei filozofijos vardo, tačiau yra išmintingiausias galvočius, dėl to kad

ji Evangelijos dėsniais vedama išmoko gerai sunaudoti gyvenimo valandas. Daugelis yra išmintingi teorijoje, bet — be moksliai praktikoj. Vargšė tarnaitė, atsikėlus skuba į bažnyčią Šv. Mišių klausyti; ten atsiklaupus už pilioriaus, savo nudirbtomis ir raukšlėtomis nuo sunkių darbelių rankomis, skaito ražančiaus karolėlius. Tu, moteriške, esi daug didesnė už pačius didžiuosius mokslininkus!

Pagaliaus norime gyvenimo?

Kristus mums duoda: gyvenimo kny-

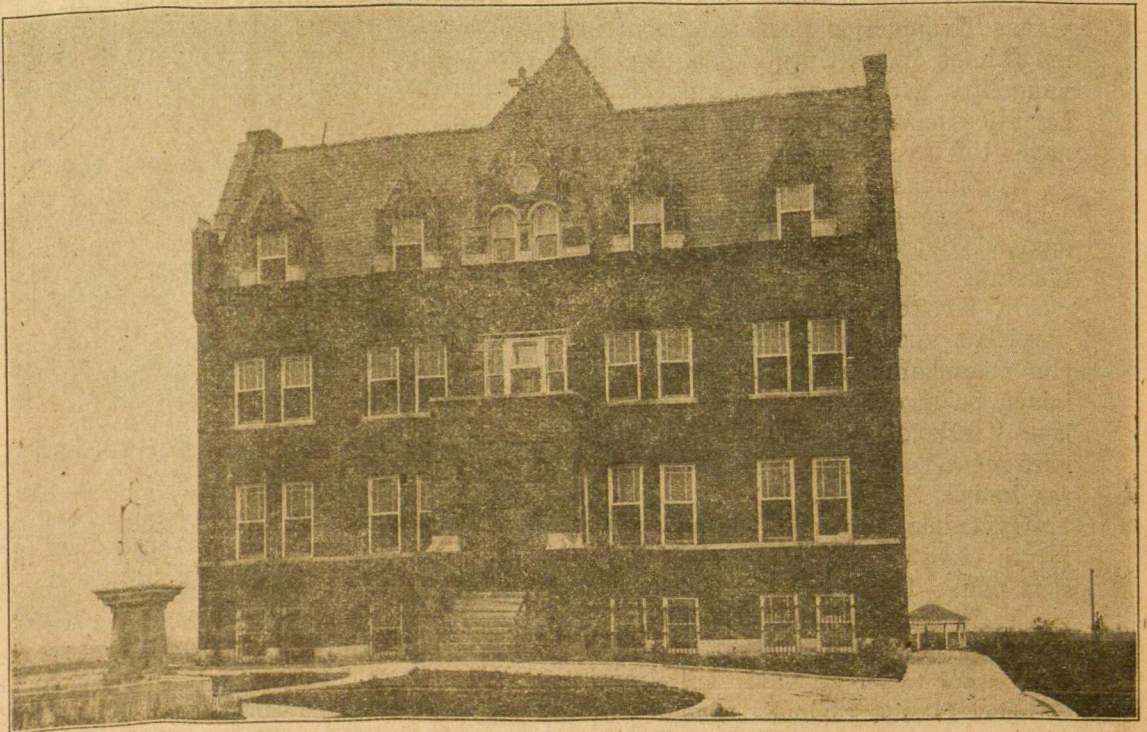
gą — Evangeliją, gyvenimo puotą — Eucharistiją, gyvenimo stotį — Dangų.

Kai laivas yra pavojuje žūti, pasiunčia laivo kapitonas telegrafu desperatišką šūkį: S. O. S. — “Gelbėkit mūsų sielas!” Tačiau dažnai žmonėms trūksta geros valios ir galios suteikti pagalbą. Bet jei mes savo S. O. S. pasiūsim Kristui, greitai išgirsime atsiliepiant: — “Nebijokit. Štai Aš!” — Ir būsimė išgelbėti.

Pagal anglišką originalą parašė
Pranas Morkūnas, M. I. C.



Sveikiname Ketvirtąjį Marijonų Kolegijos Seimą, susirinkusį Gruodžio 7 d. Aušros Vartų par. svetainėje, Chicago, Ill., 2323 W. 23 Pl., linkėdami gausių V. Dievo malonių besirūpinant mūsų Išeivijos kultūriniais ir mokslo reikalais.



Kolegijos Frontas.

Išvidinės Pilys Arba Rūmai.

PARASĖ SV. TERESĖ.

Iš anglų kalbos vertė S. M. S.

(Taša).

11. Iš šito lavinimo įgyjame dvi nau-
di. Pirma, aišku, kad baltas, atrodo daug
baltesnis, kuomet pridėtas prie ko nors
juodo, ir priešingai, juodas niekuomet ne-
atrodo juodesnis, kaip pridėtas prie bal-
to. Antra, mūsų supratimas ir valia tam-
pa kilnesnė ir veiklesnė link gero, ku-
omet atsigrežiame nuo savęs prie Dievo;
labai kenksminga yra niekad nepasikelti
mintimi virš mūsų purvo. Nurodžiau kaip
tamsūs ir dvokantys yra upeliai, kurie
teka iš šaltinio sielos, mirtinoje nuodė-
mėje esančios. Panašiai (nors būklė iš
tikrųjų nėra ta pati, apsaugok Dieve; čia
yra vien tik palyginimas), kuomet esame
nuolat paskendę svarstyme apie mūsų že-
miškos prigimties silpnumą, mūsų veiks-
mų šaltiniai niekuomet netekės laisvai iš
to purvo, silpnų ir baukštaširdžių minčių
kaip va: „Kažin ar kiti pastebi mane ar
ne! Jeigu aš eisiu šituo keliu, ar kas blo-
go man neatsitiks? Ar drįsti pradėti šią
darbą? Ar tai nebūtų perdaug savimi
pasitikėjimas? Ar pridėra tokiam neto-
bulam asmeniui kalbėti apie aukštus dva-
sinius dalykus? Ar tik nemintys kiti, kad
esu perdaug gera, jeigu nuo kitų išsiskir-
siu? Kraštutinumai yra bloga, net ir do-
rybėje; nusidėjėlė kaip aš, nupulsiu dar
žemiau. Gal paklysiu ir tapsiu papikti-
nimo šaltinis geriems žmonėms; toks as-
muo, kaip aš, nereikalauja ypatingumų.”

12. O, mano dukrelės, prie kokio nuo-
tolio šetonas privedė ne vieną sielą šito-
kiomis mintimis! Ji mintyja, kad tokios
idėjos ir daugel kitų toms panašių, kurias
galėčiau paminti, pakyla iš nusižemini-
mo. Tai atsitinka iš mūsų prigimties ne-
supratimo. Savęs pažinimas tampa taip

iškreiptas, kad jei mes neatimsim savo
minties nuo savęs, nesistebiu, kad pana-
šūs ir didesni pavojai gręstų. Todėl tvir-
tinu, dukrelės, kad turime pakreipti savo
akis prie Kristaus, mūsų vienintėlio gė-
rio ir į Jo šventuosius; ten mes išmoksi-
me tikro nuolankumo ir mūsų mintys
taps kilnesnės, taip kad savęs pažinimas
nepadarys mus baukštaširdėmis. Nors tik
dar pirmasis kambarys, vienok šitas kam-
barys turi didelių brangenybių ir tokių
turtų, kad jeigu siela tik mokės išvengti
čia gyvenančių kirminų, negali pirmyn
nepažengti. Baisūs yra spąstai ir vyliai,
kuriuos šetonas vartoja, kad sutrukdžius
žmones nuo savo silpnumo supratimo, kad
jo paties kilpas pamačius.

13. Iš asmeninio patyrimo galėčiau
jums suteikti daug žinių apie tai, kas de-
dasi šiuose pirmuose rūmuose. Tik sakau,
jog neturite įsivaizdinti, būk yra vien tik
keli, bet daugelis kambarių, nes sielos
įeina ten įvairiais būdais ir visuomet su
gera intencija. Iš šitos priežasties šeto-
nas yra taip įniršęs, kad jis tur visą pik-
tų dvasių pulką, kiekviename kambaryje
paslėptų, kad sustabdžius krikščionių pa-
žangą, kurie to nežino, jisai tūkstančiais
būdų juos suvilioja. Bet jisai negal taip
lengvai apvilti sielas, kurios gyvena ar-
čiau Karaliaus, kaip pradėjusias tobulin-
tis sielas, kurios dar šiek tiek užsiėmu-
sios pasauliu, paskendusios Jojo malonu-
muose ir geidžia Jo šlovės ir pagyrimų.
Dievo joms suteikti pojučiai ir pajėgos,
jųjų sielų valdiniai, yra dar silpnai. To-
kius žmones yra lengva įveikti, nors jie
negeidžia Dievo įžeisti.

14. Sielos, jausdamosios esą šioje būk-
lėje, turi kuodažniau kreiptis prie Jo Ma-
jestoto, imant Jo švenčiausią Motiną ir

šventuosius sau apgynėjais, kad jie kovą kovotų už jas, kadangi mes sutvėrimai turime menkas jėgas save apginti. Kiekviename gyvenimo luome, visa mūsų pagalba turi eiti iš Dievo; lai Jisai savo gailiaširdystėje suteikia ją mums, Amen! Koks vargingas mūsų gyvenimas! Kadangi kalbėjau plačiau kituose veikaluose apie blogumą, kuris paeina iš nepripažinimo nusižeminimo ir savęs pažinimo reikalingumo, daugiau nekalbėsiu apie tai čia, mano dukrelės, nors taip yra didžiausios svarbos. Dieve duok, kad tas, ką sakiau, būtų Jums naudinga.

15. Turite įsitęmyti, kad šviesa, išeinanti iš Karaliaus pilies, vos žymi šituose pirmuose rūmuose; nors ne taip tamsi ir juoda kaip siela mirtinoje nuodėmėje, vienok ji yra pusiau tamsumoje ir jų gyventojai ją vos imato. Negaliu išaiškinti. Čia nenoriu išreikšti, kad patys rūmai yra peiktini, bet kad angių daugybė ir nuodingi kirminai išoriniai nedaleidžia sieloms įeiti ir išvysti šviesą. Sielos čia panašios asmeniui, įėjusiam į kambarį pilną blizgančios saulutės šviesos, bet aptemusiomis pusiau užmerktoomis ir dulkėmis apneštomis akimis. Nors kambarys savaimi šviesus, siela negali regėti, nes ji pati užsidėjo kliūtį. Tai pat šitie nuožmūs ir nesuvaldomi gyviai aptemdo pradėjusio tobulėti akis, ir jis vien tik juos mato.

16. Panaši, man regis, yra siela, kuri nors nėra mirtinos nuodėmės stovyje, bet yra taip pasaulinė ir užimta žemiškais turtais, garbe ir pasaulio reikalais, kaip pirmiau sakiau, jeigu net ir širdingai ji geistų įeiti į save ir džiaugtis rūmų grožybe, ji tampa sutrukdyta šitais išsiblaškimais ir, rodos, negali įveikti tiek daug kliūčių. Labai svarbu atsitraukti nuo visokių nereikalingų reikalų ir užsiėmimų, kiek tai leidžia pareigos, kad būtų galima įeiti į antrą rūmą. Tas taip svarbu,

ir jei nedaroma tuojuo, manau, nebus galima niekuomet pasiekti svarbiausiąjį kambarį, arba net liktis ten kur siela yra, be didelio pavojaus prarasti tą, ką jau pelnijo; kitai, nors ji ir yra viduje rūmų, ji atras, kad negali protarpiais išvengti kai kurių šitų nuodingų kirminų įgėlimo, kurie ją apsupę laiko.

17. Kas gi atsiktų su tokia vienuole, kaip mes kad esame, mano dukrelės, jeigu ištrūkusios iš šitų keblumų ir įėjusios daug giliau į paslaptingesnį rūmą, ji, per savo pačios kalbę, sugrįžtų prie viso šito sumišimo? Per jos nuodėmes, kiti asmens, kuriems Dievas suteikė daug malonių, atkristų į savo vargingą būklę. Mūsų vienuolynuose esame liuosos nuo šių išorinių blogumų; Dievui patinkant, mūsų mintys gali būti panašiai liuosos nuo jų ir lai Jis apsaugoja mus nuo tokių nelaimių.

18. Nevarginkite savęs, mano dukrelės, reikalais, kurie jūsų neliečia. Tėmykite, kad kova su piktaja dvasia tęsiasi beveik per visus šitos pilies rūmus. Tiesa, kai kuriuose sargai, kaip aiškinau, yra tai sielos pajėgos, turinčios šioms imtynėms tvirtumą, bet turime rūpestingai saugotis šetono gudrumų, kad jis, nudaugęs šviesos angelą, mūsų neapviltų. Jis pamažėli įsilaužia įvairiais būdais ir padaro mums daug blogumų, nors mes tai nepastebime iki kol nepasidaro jau per vėlu.

(Bus daugiau).

VAIKŲ MALDELĖ.

—Vardan Dievo Tėvo ir Sunaus ir Dvasios Poterėlį kalba Lietuvos vaikučiai;
Karštos jų maldės ir sielutės drąsios...
Dievas maloningas, duos ko nor mažučiai:
— O dangaus Tėveli, laimink mus kaimelį,
Tėvas ir mamytė te sveiki gyvena;
Laimink mūsų kraštą, visą tautą seną:
Kad Lietuva mumis džiaugtis begalėtų,
Kad laukai Tėvynės amžinai derėtų!

Kristus Afrikos Karalius.

Kiek tik akis siekia, visur dykynė. Plotai ir plotai beveik nepereinamų girių. Jos laukinės. Jos nevaldomos. Jos pilnos laukinių, plėšriųjų žvėrių.

Jos gyventojai laukiniai. Jų širdys laukinės. Jos dar sukaustytos pagoniškų žiaurumų ir prietarų.

Laukinė gamta. Bet kaip didingas, kaip gražus tas jos laukinumas! Ji iškilus aukštyn į du tūkstančių metrų nuo jūros paviršiaus. Lengvi kalneliai stiebiasi aukštyn, gražūs kloniai draikosi tarp jų. Sraunūs upeliai braižo kalnelių šonus ir klonius. Vietomis draikosi plačios klampynės. Ai kaip jos prižėlusios aukštų, stambių žolių, krūmų, medelių! Tai karalystė visokiausių Afrikos plėšriųjų žvėrių!

Upeliai įsirėžę giliai į žemės kūną. Jie šniokšdami ir putodami teka savo gilia vaga. Jų krantuose matyti gali lyg kokius užkerėtus požeminius rūmus. Tokiose vietose galima kitur sutikti katalikiškųjų atsiskyrėlių, Dievo tarnų, bet Afrikoje kol kas juose slapstosi tik plėšikai.

Upeliai, ežerėliai ir vandenuotos pelkės Afrikoje turi savo naują, didžią, skaitlingą karaliją — tai paukščių pasaulį.

Ai kiek jų ten yra! Pradėdant didžiausiais Afrikos paukščiais — strūkais, baigiant mažučiais, tamsiairauvais, arba tamsiaimėlsvais, ilgauodegiais, kurie taip miklūs, vikrūs, kad sukinėjasi čia jau prie žmogaus kojų ir jų nesučiupsi, jų rūšių rūšys eina tarp šių dviejų.

Afrikos gamta, pilna turtų. Ji laukia kultūringų rankų. Ji pasirengus duoti žmonijai daug, daug naudingų daiktų.

Toje laukinėje gamtoje gyvena mi-

lijonai laukinių žmonių. Jų protas, jų širdys, jų dvasia laukinė. Daug juose turto ir jis laukia, kad atsirastų gailestingų širdžių ir geradarinių rankų, kurie tą turtą iškastų ir leistų apyvarton. Kiekvienas laukinis žmogus yra Dievo paveikslas. Jame yra nemirštanti siela. Ji didis, ji brangus turtas. Ji brangi, kaip brangus Jėzaus kraujas, kuriuo ji atpirkta. Tas turtas žūsta. Ai reikia, reikia daug kilnių širdžių, kurios vestų Afrikos gilumon ieškoti tų brangių turtų, kuriais pasipuoštų Dangaus karalystė.

Jau atėjo ta diena. Visagalis pažvegė į tąją šv. Augustino, šv. Monikos ir kitų šventųjų šalį ir tarė: "Teateime Tavo karalystė."

Kristaus kareiviai — nuolankūs misijonieriai vienuoliai ir seselės misijonierės vienuolės pasklido po Afrikos kalnus, klonius ir girias. Jie pasiekė beveik visas tos plačios šalies juodųjų giminės. Suskambėjo ir nuaidėjo plačiai jų balsas: "Prisiartino jums Dievo karalystė." Jie pasiekė ir dar nejudintą, plačią Kikujų žemę.

Išvydo šių plačių plotų juodieji gyventojai baltuosius žmones. Jie nustebo. Juos traukė noras pamatyti baltuosius, su jais susitikti, bet jie laikėsi atstu. Jie negalėjo suprasti, ko čia baltieji ieško, kokie jų tikslai. Jie davė baltiesiems suprasti, kad jie ten nereikalingi ir nepageidaujami.

Baltieji vienok pasiliko. Jie nesišalinė iš savo vietos. Juodieji pradėjo grūmoti. Jie pasikėsino net ant baltųjų gyvybės. Bet Dievas budėjo. Čia turėjo plėstis Jo karalystė.

Jau išdygo neturtinga bakūžė ir viename jos kambarėlyje, mažame altoriuje, šv. Sakramente, apsigyveno Dan-

gaus Karalius. Jis čia jau daug kartų nužengė iš dangaus šv. Mišių atnašoje. Jo Švenčiausias Kraujas jau apšlakstė tą laukinę žemę, o Jo tarnų rankos kilo su maldavimais aukštyn, kad parsistytų savo palaiminimą ant tų tamsių žmonių.

Daug čia padėta darbo ir pastangų, bet gaivinąs Krikšto vanduo dar nepalietė nei vienos galvos. Dar jis, nuplaudamas sielos baurumus, nepadarė nei vieno čia Dievo vaikelio. Dar nei viena siela iš Kikujų giminės neužgiedojo garbės ir padėkos giesmės viso pasaulio Viešpačiui.

Artinosi iškilminga diena, meilės šventė: Dievo Kūno šventė. Kristus-Karalius išsprendė pasirodyti viešai iš savo mažučiu rūmų ir apimti valdymą šalies, kuri iki tol buvo šetono naguose.

Atmintinoji diena! Palaimintoji valanda! Nebuvo čia nei didelio iškilmingumo, nei blizgančio išdidumo. Negrojo puiki muzika. Procesijos eilėse nežygiavo puikiuose rūbuose Bažnyčios ir Valstybės aukštieji asmens, kurių buvimas patraukia minios dėmesį. Ne. Nieko panašaus.

Procesija išėjo iš bakūžės. Jėzus Kristus po baldakimu, kunigo nešamas, kelios seserys vienuolės, kurios atvyko sėti Kristaus mokslo sėklą, ėjo pirma. Tai visa beveik procesija.

Mačiau nekartą krikščioniškųjų šalių sostinėse Dievo Kūno procesijas. Jose dalyvavo valdovai su visais savo palydovais, dalyvavo puošni kariuomenė, draugijos ir t.t., bet nei viena nepadarė j mane tokio įspūdžio kaip ši.

Saulė švietė. Jos spinduliai dūrė tiesiog žemyn su visais savo šviesos ir šilumos turtais. Tropicų karštis siekė kalnus ir pakalnes. Vėjalis nutyko. Paukšteliai nutilo. Jie pasislėpė po plačiais medžių lapais. Net muselės ir tos

išsisklaidė pavėsiaudamos. Toje tyloje, Afrikos pusčių gilumoje, skamba ir aidi Kristaus tarnų giesmė po atvertu dangum. Jie tik keli. Jų nei pusės tuzino nesuskaitysi. Jie tarp laukinių žmonių. Jie giesta. Jie meldžiasi. Jie neša iškilmingai savo ir visų Karalių, Jo sote. Jie skleidžia Jo palaiminimą ant visų.

Tą procesiją papuošė didis puošnumas: du jaunu juoduku, vaiku. Juodu buvo tų tamsių žmonių atstovai, kuriuos Kristus pašaukė į savo iškilmes. Juodu buvo parėdyti ministrantų rūbais ir su vėliavėlėmis rankose dalyvavo procesijoje.

Jie nesuprato dar kas ta procesija, ką ji reiškia. Bet jie jau buvo Dievo malonės įtakoje. Žiūrint į juos, rodos, matei, kad juodu, nors nežinojo, bet jautė, esą artį Dievo, užsislėpusio ostijoje. Jų akys blizgėjo, jie energingai mosavo vėliavukėmis.

Dievas juos palaimino. Po kelių metų juodu pirmieji iš Kikujų giminės priėmė šv. Krikštą. Po to jie prisiekė Kristui-Karaliui savo ištikimybę iki mirties. Vienas jų buvo labai didžiųjų gerų norų ir karštos dvasios.

Kada pirmą kartą jis ėjo Kryžiaus kelius, įsižiūrėdamas į Jėzaus kentėjimus, į Jį puolantį po kryžiaus sunkumu, sušuko drebančiu iš susijaudinimo balsu: "O baisenybe! Ir niekas neatsirado, kas būtų padėjęs Jam nešti kryžių! Jei aš ten būčiau buvęs, iš tikrųjų būčiau paskubėjęs Jam į pagalbą. Aš pats būčiau paėmęs nešti už Jį tą kryžių. Ai mano Išganytojau, aš seksiu Tavim."

Dievo Kūno procesija padarė pradžią žygio į Kikujų tarpą. Šiandien jau ji yra toli nužygiavus. Kikujų giminės didesnė dalis jau priėmė Jėzaus Kristaus mokslą ir yra Jo uolūs garbintojai ir išpažinėjai.

(Bus daugiau)

Katalikų Pasaulys.

ROMA (Italija). Bulgarijos karalius Borisas, stačiatikis, vedė Italijos karalaitę Giovanną, katalikę. Laikraščiai pranešė, kad abi karališkosios šeimos sutarė prašyti Šv. Tėvo dispensos nuo "maišytos moterystės." Abi pusės pasižadėjusios pildyti dispensos sąlygas, būtent, kad Giovannai nebus kliudoma pildyti savo katalikiškąjį tikėjimą, kad visi vaikai bus krikštyti ir auklėjami katalikiškai, išskyrus sosto įpėdinį.

Arkivyskupas Angelo Giuseppe Roncalli, Apaštalinis Vizitatorius Bulgarijai, parkeliavo Romon ir tuojau buvęs Šv. Tėvo priimtas audiencijon.

Italijos karalius ir karalienė mušė telegramą Šv. Tėvui, pranešdami apie jų dukters sutikimą tekėti už karaliaus Boriso.

Šv. Tėvas atsakė:

"Mes dėkojame Jūsų Didenybei už malonų pranešimą. Mes meldžiame Dievą ir meldsime, kad viskas įvyktų pagal Jo valią ir su Jo dievišku palaiminimu."

Laikraščiai pasiskubino pranešti, kad Šv. Tėvas jau suteikė dispensą, leisdamas "maišytą moterystę" ir kad visi vaikai iš tos moterystės bus auklėjami katalikų tikėjime, išskyrus būsina sosto įpėdinį.

"Osservatore Romano", Vatikano organas, tada paskelbė, kad jokios dispensos dar nėra suteikta ir kad neprotingas yra dalykas skelbti, kad dispensa bus teikiama su kokiomis nors išimtimis. Fašistų organas "Popolo d'Italia" patvirtino, kad "Osservatore" pranešimas yra teisingas.

Misijonierių pasiaukojimas.

KINJA. Šioje šalyje dirba labai daug katalikų misijonierių. Jų tarpe yra nemaža amerikiečių. Nekuriose Kinijos da-

lyse, kuriose įsigalėjo bolševikai, arba kurias vietas bolševikų plėšikų gaujos dažnai užplūsta pasiplėšimo tikslais, misijonierių gyvenimas pilnas pavojų.

Iki rugsėjo 1 d. 1930 m. per metus laiko tapo nužudyti keturi katalikai misijonieriai amerikiečiai, penki paimti nelaisvėn ir nežinia, kas su jais atsitiko toliau.

Amerikos atstovybė Kinijai įspėjo misijonierius, kad jie apleistų pavojingas vietas. Nors Amerikai gaila savo piliečių misijonierių, bet šiems labiau gaila naujų atsivertusių į katalikus tikinčiųjų. Misijonieriai nenori apleisti tikinčiųjų ir jų neapleidžia.

Dėl to nekurie žuvo nuo bolševikų, nekurie kenčia vergijoje, kiti slapstosi ir slapta tarnauja tikintiesiems. Katalikai misijonieriai apsirenka geriaus mirti tarp savo tikinčiųjų, kaip kareiviai kovos lauke, negu gelbinti savo gyvybę, apleisti varginamus krikščionis.

Amerikos atstovybė nenustoja globojusi misijonierių, nors jai sudaro daug sunkumų misijonierių pasilikimas pavojingose vietose.

Šv. Tėvo Dovana.

PARYŽIUS. Šv. Tėvas pasiuntė labai gražų medalį vienam galingam marokiečių valdovui, Aleyde El Glaoui Pashai už jo gausias dovanas misijonierių gailėstingiems darbams. Maroko vyskupas Vielle tą medalį įteikė.

Tas marokiečių vadas pasakė:

"Žmonių tarpe yra tokių, kurie turi laimės raktą, bet, deja, yra ir tokių, kurie turi nelaimių ir nesutikimų raktą. Jūs, misijonieriai, kur tik jūs dirbate Dievo garbei, jūs atnešate su savim taikos ir laimės raktą. Leiskite man jus skaityti savo geriausiais prieteliais."

MUSŲ DARBAI

Kolegijos Statymas.

Be abejo, ketvirtasis Marijonų Kolegijos Remėjų Seimas, kuris įvyksta šį sekmadienį gruodžio 7 d. Aušros Vartų par. svetainėje, Chicago, Ill., daug patieks artimesnių sumanymų, kaip padauginti Kolegijos Fondą, kaip ir kada statyti pačią Kolegiją. Čia patiekiamos kai kurios svarstytinios galimybės įsikurti sekančiais metais Bernaičių Kolegiją.

Pirmutinis svarbiausias klausimas, — tai Kolegijos Fondo auginimas. Aišku, jei šandien būtų Fonde bent \$150,000.00 ar \$200,000.00 nieks neabejotų, jog darbas būtų galima pradėti. Užsibrėždami pastatyti tikrai modernišką Kolegiją, kuri savo patogumais nebūtų menkesnė už kita-
taučių kolegijas, iš kurių mums tektų atraukti bent dalį lietuviško jaunimo, — turėsime daug išleisti tam reikalui pinigų. Be pinigų pastatyti tinkamo Kolegijai trobėsio negalima. Ir su skolomis, — tai reikia gerai apsižiūrėti. Nei Remėjai, nei Kolegijos Fondas paskolos iš banko savo vardu ir atsakomybe negaus. Visa skolos našta gultų ant Marijonų Vienuolijos. Tuo tarpu Marijonai, beruošdami būsimai Kolegijai jaunas mokslines jėgas, ir mokėdami nuošimčius už dabartinės savosios Kolegijos ir Novicijato namo skolas, nieku būdu nepajėgtų naujų didelių skolų imtis.

Šandien niekas neabejoja, jog Lietuvių Kolegijoj bernaičiai turės ne vien mokyti, bet ir auklėti, kad ją baigę, galėtų būti lietuviškoms kolonijoms parama. Todėl numatoma, jog visi Kolegijos auklėtiniai turės joje gyventi. Tad reikia padidinti Kolegijos patalpas. Reikia daugiau vietos. 200 auklėtinių sutalpinti, duodant jiems miegamuosius, kopyčią, bibli-

oteką, žaidimų patalpą ir reikalingas mokyti patalpas, — kainuos apie \$300,000.00.

Šiuos metus baigiame su žymiai paūgėjusiu Fondu iki \$43,000.00. Taigi, kad pilnai įrūošus numatomą Kolegiją, tektų pasiskolinti apie 250,000.00. Mažai skaitant, 5) nuoš., viso susidarytų nuošimčių 12,500.00 ir mortgage dalies mokėjimas apie 10—20,000. Viso apie 22,500.00 į metus.

Šiaip tvarkant reikalą, sunku ką nors pradėti, neturint reikalingų pinigų.

Bet atrodo, jog gali būti kitas klausimo rišimas. Lietuviai nėra pratę, statydami didesnes įstaigas, jas iš karto pastatyti; bet dažniausiai stato dalimis. Ir Lietuvių Kolegiją gal būtų galima statyti dalimis.

Galima tikėtis, jog 1931 m. Remėjai sudės Fondan bent 7,000.00. Fondas pasiektų tada \$50,000.00.

Už tiek pinigų jau galima padaryti žymią pradžią. Paskui, palaukus 2 ar 3 metus, kada Fondas vėl paūgės, būtų galima dastatyti naujas patalpas Kolegijai.

Jei ketvirtasis Remėjų Seimas imtųsi šį pasiūlymą svarstyti ir pavestų Centro Valdybai jį įgyvendinti, būtinai reikėtų taipgi numatyti priemonės Fondui auginti.

Jų tarpe galėtų būti: 1. Remėjų Vajus gruodžio, sausio ir vasario mėnesiais. 2. "Dienos Uždarbis" Kolegijos naudai. 3. Narių Steigėjų organizavimas, ar bent suradimas. 4. Testamentus darant užrašai Kolegijos Fondan. 6. Skyrių gyvesnis veikimas, sudarant iš kiekvieno skyriaus bent 400—500.00 ir visi kiti būdai, kuriuos pasiūlys Seimo dalyviai.



Amerikos Lietuvių Žinios.

PHILADELPHIA, PA.

“Tautininkai” prigavo.

Krikščioniškas Sąryšys, susidedas iš atstovų visų Philadelphijos katalikiškų draugijų, vasaros metu savo reguliarium susirinkime, nutarė iškilmingai apvaikščioti Vytauto Didžiojo 500 m. sukaktuves per “Labor Day,” t. y. pirmą pirmadienį rugs. mėn.

Į šį apvaikščiojimą kvietė visus Philadelphijos lietuvius. Užkvieti buvo ir “tautininkai,” bet, vietoje dėtis prie katalikų, jie prašė katalikus, kad apvaikščiojimą atidėtų ant vėliau, nes jie tą dieną būk buvo rengę kokį ten balių, ir be to prižadėdami kai kuriems kat. veikėjams, kad jie veltui leis naudotis jų svetaine Vytauto apvaikščiojime.

Sekančiame susirinkime, nors buvo ir priešingų atidėjimui apvaikščiojimo ant kitos dienos, vienok kai kurie veikėjai patikėjo “tautininkams” ir buvo nubalsuota apvaikščiojimą atidėti į 27 d. lapkričio.

Sutrukde katalikų veikimą, “tautininkai” nesnaudė, bet tuojau pradėjo rengti savotišką apvaikščiojimą tautiškoje svetainėje ant Tilton St. & Allegheny Ave. Nors jų vakaras buvo surengtas Vytautui pagerbti, bet, vietoje garbės, jam teko didžiausia panieka, kaip paaiškėjo iš to vakaro kalbėtojų, kurie aukščiau statė lietuvių pagonystę už katalikybę, pastarąją pavadinami jungu lietuvybei ir kaltindami Vytautą už to jungo uždėjimą. Taipgi vienas iš jų užsipuolė ir ant Švento Tėvo.

Šis jų apvaikščiojimas tilpo kai kuriuose katalikiškuose laikraščiuose ir lietuviškas valio rengėjams palinkėta. Taipgi, “tautininkų” laikraščiai stambiomis raidėmis ir ilguose straipsniuose išpeikė lai kuriuos kunigus už tai, kad neleido

dalinti jų plakatų savo bažnyčioje.

Ant galo, savo prižadėjimą taipgi neišpildė; katalikai turės mokėti \$50 už svetainę Vytauto apvaikščiojimui. Pasimokinom. Daugiau neprigaus.

SHEBOYGAN, WIS.

Spalių 19 d. mūsų parapijos salėje įvyko vienuoliktas L. R. K. A. Susivienijimo Wisconsin apskričio suvažiavimas. Dalyvavo atstovai iš Kenoshos, Racine, Milwaukee, Port Washingtono ir Sheboygan'o.

Suruoštoji Lietuvių Diena liepos 20 d. pelno nedavė, nes turėta pajamų 413.16, o išlaidų \$425.53. Gerb. kun. Pr. Garmus savo auka padengė nuostolius.

Ypač pažymėtina viso apskričio nusistatymas prieš “tautinius artistus” taip vadinamus “dzimdžius.” Jie savo nepadoriomis dainomis ir juokais daugiau gadiną žmones, negu veda prie ko nors kilnesnio. Kadangi “Garsas” yra katalikų Susivienijimo organas, tad ir nutarta protestuoti prieš tų nekrikščioniškų artistų garsinimą organe.

Suvažiavime paaiškėjo, jog kai kurie Susivienijimo nariai prisidėję yra prie prieštikiybinių organizacijų, užtat visi vienu balsu nutarė kreipti visų S-mo narių dėmesį į tą liūdną ir prieškonstitucinį dalyką.

Aišku, norint pažangos Susivienijimui, jis reikia apvalyti nuo dulkių ir dorovinių purvų. Tą valymo darbą varo įvairūs S-mo apskričiai ir galima tikėtis, jog visi sueis į tvarką. Geri katalikai turėtų apsidrausti savo Susivienijime ir savo dalyvavimu duoti paramos silpniesiems tikėjime.

St. Morkeus.

CHICAGO, ILL.

Lapkričio 23 d. Šv. Kazimiero Vienuolyno Auditorijoje įvyko dailus Vytauto Didžiojo sukaktuvių paminėjimas. Akade-

mikės parodė scenos paveiksluos žymiausias Vytauto laikų įvykius. Programą pildė apie 150 Akademijos auklėtinių. Žmonių prisirinko kupina Auditorija apie 750. Visi džiaugėsi jaunų artistų gabumais, braukė slapta besiveržiančią ašarą Vytautui bemirštant ir nuoširdžiai dėkojo Sesslerims Kazimierietėms už „Praeities Garsus.“ Pirmu kart šv. Kazimiero Akademija pasirodė su savo orkestra. Pagriežė sutartinai ilgą ir gana sunkų dalykėlį. Lietuvos himnu baigtas vakaras. Tėvynės meilės ugnis sublizgėjo ir neįjautriose širdyse.

M. K

PRANEŠIMAS.

J. E. vyskupo P. Būčio, M. I. C. knyga „Jėzus Kristus“ jau atspausdinta ir aptaisyta. Šiomis dienomis bus išsiuntinėta. Knyga didelė, 514 puslapių, gražiai išleista, geri fabrikoid aptaisai. Spaudos Dr-jos nariams, tos knygos leidėjams ji atiduodama labai pigiai. Kiti visi, norintieji įsigyti tą be galo svarbią knygą, mokės kiek daugiau, būtent \$3.00.

Kas gi prisius arba tris naujus metinius prenumeratorius „Draugui“, arba šešis naujus Kolegijos Remėjus, tą brangią knygą gaus dovanų.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Parapijos vakarėlyje pardavinėjau bilietus — tikietus. Užbaigus programą ir suvedant apyskaitą, radau vieną dolerį viršaus. Negalėdamas atsiminti kieno jis galėtų būti, atidaviau bažnyčiai. Ar gerai padariau?

J. L., N. Haven, Conn.

ATSAKYMAS. Paduodant vakarėlio pinigų klebonui, reikėjo pažymėti, kad vienas doleris yra viršaus, delei įvykusios klaidos, gražą duodant. Atiduodami tą dolerį bažnyčiai, gerai padarėte. Parapijos vakarėliuose žmonės leidžia pinigų paprastai, ne kad pasipelnę, bet kad savo parapijos finansus pakėlus. Delto, jei kartais kas nedidelę klaidą ir padaro gražos atsiėmimo, tai dažnai palieka, žinodami, jog tas eina bažnyčiai. Jei tas žmogus, perdavusis dolerį pas jus atsišauktų, tai sykiu su juo nueikit į kleboną ir paaiškinkit dalyką. Kitos priedermės jūs neturite.

K. J.

KLAUSIMAS. Kaip geriausiai pagarbinti Jėzų šv. Sakramente, įėjus bažnyčion? Aš sakau: „Tegul bus pagarbintas šv. Sakramentas ir t.t.“

J. T., St. Louis, Mo.

ATSAKYMAS. Katalikų Bažnyčioje priimta — įėjus į bažnyčią priklaupti nors ant vieno kelies tuomi reiškiant garbę Jėzui šv. Sakramente. Kad sakai: „Tegul bus pagar...“ labai gerai. Kad kas sako: „Dieve pasigailėk manęs nusidėjėlio“ — ir gerai. Tik negerai, kas visiškai net nepriklaupta arba priklaupta, bakseldamas bato galu į grindis.

KLAUSIMAS. Jau trys metai dirbu pas kataliką, kuris padaręs tik civilį moterystės kontraktą, gyvena su savo dėdės duktere. Ar man nėra nuodėmės pas juos gyventi ir tenai dirbti?

Skaitytojas iš Pittsburgh, Pa.

ATSAKYMAS. Katalikai, nepriėmę moterystės Sakramento prie katalikų kunigo, bet tik padarę civilę sutartį, nors ir pas nekatalikų dvasiški, tokie katalikai tikrenybėje yra nevedę ir tai darydami labai sunkiai nusideda. Kaip nevedę, negali sykiu gyventi ir kurti šeimynos, nės tuomet gimusieji vaikai skaitomi iš palaidūnės. Katalikai be šliūbo gyvenantieji yra netik pasileidėliai, bet jie ir kitų kataliko priedermių nebegali atlikti; saky-sim, negali naudotis atgailos sakramentu

nei priimti šv. Komunijos, kol nepataiso savo gyvenimo, priimanč moterystės sakramentą, o jei to negalima, — tai turi atsiskirti nuo palaidūno. Dirbti pas palaidūnus tik tuomet galima, jeigu nėra pavojaus paties dirbančiojo sielai ir jeigu toks bendravimas nesudarytų papiktinimo artimui. Be to, kaipo klystantį artimą, reikia bandyti atvesti į tikrą kelią: pamokymais, prašymais, maldomis. Tačiau, negalima ilgesniam laikui gyventi pas žmones, kurie veda papiktinantį gyvenimą, savo nuodėmėje yra užkietėję, dargi drįsta pašiepti Kristaus Bažnyčios mokslą, nes per ilgesnį laiką blogi darbai ir žodžiai ir geriausiam gali blogos įtekmės padaryti. Kaip geri pavyzdžiai ir pamokinimai veda prie gero, taip blogi padrašina prie pikto. Ir Išganytojas primena: “Kas mėgsta pavojų, pavojuje žūna.”

K. J.

KLAUSIMAS. Ar kunigas turi pareigos laikyti Mišias kasdieną, nors Mišios ir nėra užprašytos?

“Laivo” skaitytojas iš Waukegan, Ill.

ATSAKYMAS. Mišių laikymas priklauso kunigui. Jie išmoksta seminarijose savo pareigas. Matyt, Tamista nėsate buvę seminarijoje, jeigu tų pareigų nežinote. Ar Jūs geroje mintyje apie kitų pareigas klausiate?

Mišių klausyti *šventą dieną* privalo visi katalikai. Kunigas šventomis dienomis taipgi turi pareigos klausyti arba patsai laikyti Mišias. Be to, klebonas turi pareigos, kad Mišios būtų šventomis dienomis laikomos ir jo parapijonams. Jei kas tiek neišpildo, tai nepildo nei kunigo, nei kataliko pareigos. Šiokiomis dienomis nėra įsakymo klausyti Mišių, bet dėl šv. Mišių aukos be galo didelės vertės, patariama visiems, kurie tik gali kasdien klausyti. Bet daug, turėdami silpną tikėjimą ir šv. Mišių neįvertindami, nors ir galėtų, šiokiomis dienomis arba labai retai, arba niekad neateina į bažnyčią šv.

Mišių išklaudyti. Kunigai ir šiokiomis dienomis laiko Mišias, kad patys galėtų naudotis šv. Mišių vaisiais ir suteikti pamaldioms žmonėms progos būti tos didelės Kristaus aukos dalininkais. Šventadieniais klebonai turi pareigos netik laikyti Mišias, bet dar turi ir aukoti jas už sau pavestus žmones, gi atsiradus kliūčiai, paprašyti kito kunigo, kad vienos Mišios būtų atlaikytos už jo parapijonis. Šitoms Mišioms nieks jokios ypatingos aukos klebonui neduoda, bet kožną šventadienį, ir net panaikintose šventėse, laikydamas Mišias už gyvus ir mirusius parapijonis be ypatingos aukos, klebonas išpildo Bažnyčios įsakymą ir dalinai atsilygina tiems visiems geradėjams, kurie parapijos įstaugas ir patį kleboną užlaiko. Šiokiomis dienomis klebonas gali laikyti Mišias savo intencija arba intencija tų, kurie užsiprašo, duodami tam tikslui auką. Tose parapijose, kur žmonės yra tvirto tikėjimo ir yra pamaldūs, tenai ir šiokią dieną žmonių minios susirenka išklaudyti Mišių ir jų kunigams niekad nepritrūksta Mišių intencijų, bet dar daug jų perduoda neturtingesnėms mažoms parapijėlėms, arba pasiunčia kunigams misijonieriams, į Vienuolynus. Jungtinėse Amerikos Valstybėse mažiausia Mišių intencijai nuskirta auka yra \$1.00, nors kožnam kunigui tenka ir be jokios aukos kitų intencija Mišias laikyti, sakysim: mirus parapijoje suvargusiam doram katalikui, už kurį nieks nepasirūpina užprašyti Mišių, tuomet kuris klebonas neparodytų gero tėvo širdies! Daug gerų darbų, Kristaus pamokyti, žmonės nuveikia artimo gerovei, tik viešai kas jais girias? Daug jų nuveikia ir kunigai, juk ir jie yra katalikais, ir nereikia manyti, kad prastesni už šiaip jau žmones.

Nėra griežto įsakymo, šiokiomis dienomis kunigams kasdieną laikyti Mišias, gi žmonėms jų klausyti. Tačiau retas kuris kunigas be rimtos priežasties šiokią dieną

nelaiko Mišių, nes Mišių laikymas tai — kunigo kilniausia privilegija ir tvirčiausia pajėga kunigo užduotyse ir kovose. Kunigas yra žymesnis už kitus priimtuoju kunigystės sakramentu, bet kaip žmogus, jis — silpnas ir reikalingas, kaip ir visi kiti žmonės, Kristaus stiprybės. Juk Dieviškasis mūsų Išganytojas yra net Apaštalams pasakęs: “Be manęs jūs nieko negalite padaryti.” Aišku, kad kunigas, nustojęs pamaldumo, netik kad nebus idealiu Kristaus kunigu, bet jis nebus nei geru eiliniu Kristaus kareiviu. Mes visi tik tuomet šį tą reiškiamo, kuomet veikiame: “Su Kristumi, per Kristų, dėl Kristaus.”

Dėlto net ir kelionėje, Katalikų Bažnyčios kunigai stengiasi surasti progos atlaikyti Mišias. Ant jūrių laive, koks nepatogumas ir suvaržymai laikyti Mišias, tačiau kunigui keliaujant, jei tik yra galimybės, šv. Mišios būna kasdieną laikomos.

Parapijose kunigai dažnai turi reikalų išvažiuoti į kitas parapijas įvairiosna pamaldosna pagelbėti, tačiau, pamaldoms pasibaigus, net vėlai naktyje grįžta, kad netik galėtų atlaikyti Mišias, (nes tą būtų galėję ir kaimyninėje parapijoje padaryti), bet kad suteiktų progos ir savo žmonėms išklausti.

Suprasti reikia Kristaus isteigtosios šv. Mišių aukos vertę, tuomet nekelsime klausimo: “ar yra priedermė klausyti, ar laikyti šv. Mišias.” Tuomet kiekvienas, stengsis, kiek tik galima, nei vienos dienos neapleisti Mišių, ir kaip tik išsigalima dažniau užsiprašyti Mišias atlaikyti savo intencija ir už savo mirusius.

K. J.

LIETUVOS ŽINIOS

Ariogalos kronika.

Spalių 26 d. iškilmingai švęsta Kristaus Karaliaus šventė. Gausingai daly-

vavo visuomenė pamaldose; pasakyta šventei pritaikintas pamokslas. Po pamaldų įvyko laikinojį bažnyčioj Katalikų Veikimo Centro Ariogalos skyriaus skaitlingas susirinkimas, kur buvo padaryta pranešimas iš Katalikų Veikimo Centro konferencijos. Paskaityta J. E. Nuncijaus ir J. E. Metropolito sveikinimai. Susirinkime laikyta paskaita “Kristus Karalius visuomeniniame gyvenime.” Susirinkimas dėmėjosi paskaita ir pranešimu, kurie lietė opiuosius šių dienų katalikų reikalus.

Po susirinkimo buvo išplatinta nemažas Katalikų Veikimo Centro leidinių egzempliorių skaičius.

Spalių 27 d. įvyko paminėjimas L. D. K. Vytauto mirties sukaktuvių. Ariogalos bažnyčioje atlaikyta gedulingos pamaldos; pasakyta pamokslas. Pamaldose dalyvavo pavasarininkai su vėliava, šauliai, prad. mokyklos vaikučiai ir k. Iš bažnyčios organizuotai nueita į kapines griežiant gedulos maršui.

Kapinėse pasimelsta už žuvusius karius ir prakalba pasakyta. Iš kapinių eisena žygiavo prie Valsčiaus buto, kur įvyko vėliavos pakėlimo ceremonijalas, vakare po vėliavos mūlėdimas ir Valsčiaus salėje susirinkimas. Paskaitą apie L. D. K. Vytautą ir jo nuopelnus laikė p-lė Petkevičiūtė. Susirinkimo programa pavairinta “Angelo Sargo” Dr-jos vaikučių deklamacijomis.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.